

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj Ll.

V Ljubljani, 1. julija 1898

List 26.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti
škof ljubljanski

*vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!*

•Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji. •

(Dolje.)

Sledi to, da je gotova, čista, nepobitna resnica vse, karkoli je on učil. Kar se torej z Jezusovim naukom ne strinja, karkoli se mu protivi, ne more biti resnično, če bi tako zatrjevali tudi najslavnejši učenjaki, zatrjevali v imenu najslavnejše znanosti. Saj se Bog ne more zmotiti, ljudje se pa neprestano motijo. Ali nam prežalostna zgodovina našega rodu ne pripoveduje, kako tavajo najboljši, najslavnejši možje iz ene zmote v drugo? Tako v starem, pa tudi v najnovejšem času, v času nezaslišanega napredka v naravnih znanostih. Povsodi napredujejo varno samo oni, ki se ozirajo na nauke gospoda Jezusa, pa ne priznavajo, da bi bila resnična trditev, katera se ne vjema z naukom Jezusovim. Nauk Jezusov je vsakemu najvarnejši kašipot: kdor ga oholo prezira in se noče po njem ravnati, ampak hoče sam dalje, ker hoče biti svoboden, ne pa odvisen, zabredel bo s pravega pota, zabredel v zmote. Naj bo bogat, naj bo slaven, naj bo učen in umetnik, izgubil bo vendar le Boga in večnost. Kaj pa koristi kratek sijaj, če mu sledi večna nesreča? Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi? Ali kako zamembo bo dal človek za svojo dušo?«

Vidite, če hočemo k Bogu nazaj, moramo se okleniti gospoda Jezusa. Le on je naš odre-

šenik in naš nezmotljivi učenik: mi smo torej popolnoma nanj navezani, od njega odvisni. „Ni pod nebom ljudem dano drugo ime, v katerem bi se mogli zveličati,“ kot ime Jezusovo. Res svobodne svoje volje nismo izgubili: ali, nam je li svobodna volja za to dana, da se odločimo proti Bogu in Sinu njegovemu, edinemu Zveličarju našemu, Jezusu? O ne! Zopet rečem, svobodna volja nam je dana za to, da je naše lastno delo, če se mi svobodno Jezusa oklenemo, pa se mora nam vštovati in zaračuniti v zasluženje; če se pa mi svobodno od Jezusa odvrnemo, ne maramo pripoznati, da nam je Zveličar in Učenik, sami smo krivi, tudi to se nam pripisuje in sami zaslužimo vse gorje, ki nas bo zadelo tu in v večnosti.

Kar pa velja o posameznih ljudeh, to velja tudi o družbi: o družini, o občini, o državi, o narodih. Saj so razne družbe za človeka, da more lažje doseči, kar mu je potrebno, ali vsaj koristno za časno in za večno življenje. To pa se more v družbi doseči, samo takrat, če se družba v svojem življenju ozira na gospoda Jezusa, na njegove nauke in zapovedi. Le v tem slučaju se bo družba zopet približala Bogu, kateremu je po svoji naravi popolnoma podložna in od katerega je popolnoma odvisna. Če bi pa družba v družabnem življenju ne hotela poznati Jezusa, se ne ozirati na njegove nauke, se ne brigati za njegove zapovedi: če bi morebiti celo hotela naravnost postopati proti Jezusu: njegov vpliv preprečevati, kaj ne, da bi delala proti bitnim svojim dolžnostim, da bi bil to upor proti Bogu samemu, da bi se tudi posameznim, ki morajo v družbi živeti, vsaj mnogo obteževalo, ako ne celo onemogočilo, doseči vse, kar jim je po-

trebno ali vsaj koristno za čas in večnost. In, bi li take družbe, taka družina, občina, država, tak narod mogel biti srečen? Ne! Saj neprestano izziva jezo božjo in maščevanje njegovo! „Zakaj hrume narodi, in si ljudstva vzmišljujejo prazne stvari? Vzdigujejo se kralji zemlje, in knezi se združujejo zoper Gospoda in zoper njegovega maziljenca: zdrobimo njih okovi in vzmimo s sebe njihov jarem! On pa, ki biva v nebesih, smeje se jim, in Gospod jih zaničuje; govori jim v svoji srditosti in v razdraženosti jih bo pomel . . . vladaj jih z železno palico in razbij jih kakor posodo lončarjevo!“ Ali razumete sedaj nesreče in gorje naših časov? Narodi se upirajo gospodu Jezusu in Bogu, zato jih tepe.

8.

Bog mora torej po gospodu Jezusu vladati posameznim ljudem, narodom, državam in vsem človeškim družbam. Ali, po kom vlada Jezus, ki ni več vidljivo med nami, ampak ki je šel v nebesa, med nami pa ostal sam v presvetem zakramentu? Poprašajmo ga, kako je on uredil svoje kraljestvo na zemlji, koga je pooblastil, da vlada mesto njega, v njegovem imenu?

Predno je gospod Jezus šel v nebesa, zbral je svoje apostole in jim slovesno rekel: „Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji: pojdite toraj in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha; učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal: in glej, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“

Tako govori gospod Jezus, ki je dovoljno dokazal, da je resnično Sin božji, resnično pravi Bog: tako govori ravno pred svojim odhodom v nebo, toraj v najbolj svečanem in pretresljivem trenutku. Kaj govori? Dobro zapomnite! Najpoprej naglašaja, da je njemu dana vsa oblast v nebesih in na zemlji: zatem pa v tej oblasti apostolom zapoveduje, naj gredo med vse narode: Oni naj narode uče, podučene krščujejo, krščenim pa odkrivajo vse, kar je zapovedal, da naj izpolnjujejo.

Vidite, sedaj vemo, kako ustanavlja gospod Jezus kraljestvo božje na zemlji. On ima najvišjo oblast, vso oblast ima, oblast torej nad vsemi narodi. V tej oblasti postavi apostole, da naj bodo učitelji narodov, njihovi posvečevalci in njihovi poglavarji: saj jim je zapovedal, da naj narode uče, v krstu posvečujejo in potem jih uče izpolnjevati njegove zapovedi. Kaj pa narodi? Kaj ne, dolžni so verovati, krst prejeti in zapovedi Jezusa, najvišjega kralja, in pravega Boga, točno izpolnjevati. Vse to pa, nauk, krst in zapovedi morajo prejemati od apostolov in sicer

samo od njih, ker samo te je pooblastil gospod Jezus, samo te je namesto samega sebe postavil, da nadaljujejo njegovo delo.

Da bodo pa mogli biti učitelji in poglavarji narodom, ki so slabi, plašljivi in neučeni, obeta jim, ostati pri njih vse dni do konca sveta, „obeta jim poslati Duha resnice, da tudi vekomaj pri njih ostane.“ Da, gospod Jezus kar naravnost pravi: „Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal.“ „Kdor pa cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očiten grešnik.“

Cerkev Jezusova je torej kraljestvo božje na zemlji. Da je pa zares božje kraljestvo, priča nam vsa njena zgodovina, ki nam tako očitno kaže pomoč božjo.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

(Konec.)

V Gospodu ljubljani škofljani!

Tudi nam deli Izveličar slično srečo v pobožnosti do njegovega presvetega Srca. Po tej pobožnosti moramo počivati na Srcu Jezusovem. In kje bi našli slajšega počitka in odmora? V tem presvetem Srcu vlada ono sočutje, katero se je razodevalo v toliko vročih solzah za grešnike, v tem Srcu gori ona plameneča ljubezen, katera je božjega Izveličarja gnala v smrt za naše duše. V tej pobožnosti častimo Srce svojega Odrešenika, Boga-človeka Jezusa Kristusa, ki sedi ob desnici nebeškega Očeta in je pričujoč v najsvetejšem zakramentu oltarja, častimo živo Srce poveličnega Odrešenika, katero je, vidno na sebi, podobna nevidnega življenja božje ljubezni Kristusove.

O da bi se vsi Lavantinci v goreči pobožnosti oklepali tega Srca, da bi pri njem iskali pomoči! Čimbolje se bode ta pobožnost širila in utrjevala, tem boljši in srečnejši bode postajal svet, tembolje bode pojemala in slabela peklenška moč. Manje bode revščine in siromaštva, manje prepira in razdvoja, manje malosrčnosti in obupnosti, nasproti pa bode več sreče in blagoslova, več miru in složnosti, mnogo več potrpežljivosti v trpljenju in stanovitnosti v dobrem, in blažena smrt bode delež neštevilnim nesrečnejšem, ki se nahajajo v zmotah. Stopite torej, ljubi škofljani, k sedežu milosti, kakor je že glasoviti cerkveni učenik sv. Bernard imenoval

Ljubezni polno Srce našega Odrešenika in Izveličarja. Sveta cerkev sama nas opominja v teh poslednjih časih, ko pojemata v srcih vera in ljubezen, da pri tem najsvetejšem in najmogočnejšem Srcu iščemo tolažbe in pomoči v težavnih razmerah življenja, iščemo pa tudi pomnožitve svete vere, božjega upanja in krščanske ljubezni. Sveta cerkev je ustanovila poseben praznik prve vrste in je osnovala z bogatimi odpustki obdarovano bratovščino v čast božjemu Srcu Jezusovemu, in mu je posvetila razne druge pobožnosti, kakor n. pr. škapulirsko pobožnost, sveto korono, prvi petek vsakega meseca in ves mesec junij.

Opravljajte torej te svete pobožnosti in častite božje srce Jezusovo, ker v tem blaženem Srcu imajo vsi ljudje svojo spravo, pravični svojo obljubo, grešniki svoje upanje, stiskani svojo tolažbo, bolniki svoje zdravilo, bojevalci svojo moč, umirajoči svoje zavetje, izvoljeni pa svoje veselje in svojo radost. Pri tem iz najčistejše ljubezni do človeškega rodu ranjenem Srcu se učite, kako morate tudi vi ljubiti in trpeti v boju za Boga in za njegovo kraljestvo, za cesarja in za domovino. Vse svoje skrbi in zadeve položite zaupno v ljubeče in usmiljeno Srce Jezusovo. Saj je Kristus Gospod po služabnici svojega najsvetejšega Srca, blaženi Marjeti Mariji Alacoque (Alakok), obljubil vsem častilcem tega Srca, da jih bode tolažil v trpljenju in jim bode delil vse milosti, katere so jim potrebne v njihovih razmerah in položajih.

Izročite in posvetite torej sebe in svoje za časnost in večnost božjemu Srcu, da Izveličar v svoji ljubezni vas in vaše blagoslovi, varuje in brani. V tam znamenju bodete zmagali. „Gospod . . . se usmili po obilnosti svojega usmiljenja. Zakaj on ne ponižuje in ne zametuje od svojega srca človeških otrok.“ (Žal. Jer. 3, 32, 33.)

* * *

V Gospodu ljubljeni škofljani!

Mnogo vas se je sicer že dne 16. in 20. junija leta 1875 posvetilo božjemu Srcu Jezusovemu, kakor smo se mi duhovniki ob znameniti škofijski sinodi, katero smo praznovali predlansko leto, slovesno darovali temu svetišču ljubezni. Vendar pa Vas s pogledom na razmere časa nujno prosim, da obnovite to zavezo z najsvetejšim Srcem Jezusovim. V ta namen naročam, da se vam ta Moj pastirski list po dušnih pastirjih bere in, ako potrebno, razloži v nedeljo po osmini visokega praznika presvetega Rešnjega Telesa in po ljubeznivem prazniku Srca Jezusovega, to je dne 16. tekočega meseca junija. Ta

svečanost bodi ob enem uvod k slovesnemu praznovanju petdesetletnice vladanja našega preljubega in predragega cesarja in deželnega očeta Franciška Jožefa I., za katero slovesnost še bodem pa pravočasno izdal potrebna naročila. V pobožni in veseli spomin tega velevažnega jubileja se bodeta poleg drugih pobožnih in dobrodejnih ustanov v stolni cerkvi Mariborski prihodnjo jesen postavila in posvetila umetno izdelana altarja Srca Jezusovega in Srca Marijinega, ki bodeta stala po tri tisoč goldinarjev. Tudi o tem bodem vam, Svojim dragim škofljanom, poročal še natančneje.

Omenjeno tretjo nedeljo po binkoštih naj se torej po vseh župnijskih cerkvah pred izpostavljenim svetim Rešnjim telesom vrši slovesna posvetitev božjemu Srcu Jezusovemu po molitvi, pridjani temu pastirskemu listu. Poleg tega naj se od te nedelje do praznika brezmadežnega spočetja Marijinega pri popoldanski službi božji dostavi „Oče naš“ in „Češčena si Marija“. Duhovniki pa naj pri daritvi sv. maše vsak dan, kadar je dovoljeno po rubrikah, dostavijo odločene molitve za cesarja. Z ozirom na svetopi-semški ukaz: Posvečuj petdeseto leto . . . zakaj to je jubilejsko leto (Lev. 25, 10), priporočam še ljubim vernikom obsluževanje drugih primer-nih pobožnostij, kakor je molitev rožnega venca, posebno v mesecu oktobru, daritev svetih obhajil za časno in večno srečo preblagega in preljubega cesarja jubilarja.

Predragi škofljani! Pri ljubezni Jezusa Kristusa, pri vaši ljubezni do samih sebe in do svojih družin, do svojega cesarja in do svoje mile domovine vabim vas prijazno in prosim, da se z duhom in srcem udeležite tega častitljivega in svetega dejanja in da to posvetitev ohranite v vednem spominu. Kako sladka in srečna vam bode pač smrt, ako ste goreče častili Srce tistega, kateri bode vaš sodnik!

Oblecite torej, bratje, kakor božji izvoljenci, sveti in ljubi: prisrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenašajte drug drugega in odpuščajte si med seboj, ako ima kdo zoper drugega pritožbo; kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi. Pred vsem tem pa imejte ljubezen, katera je vez popolnosti. In mir Kristusov naj vlada veselo v vaših srcih, h kateremu ste tudi poklicani v enem telesu . . . Beseda Kristusova naj prebiva obilno med vami z vso modrostjo. Učite in opominjajte se med seboj s psalmi in s hvalnimi in duhovnimi pesmimi, pojte Bogu veseli v svojih srcih. Vse, kar koli delate z besedo ali v dejanju, vse storite v

imenu Gospoda Jezusa Kristusa, in zahvaljujte Boga in Očeta po njem.“ (Kol. 2, 13—17). Amen.

V Mariboru, dne 9. junija 1898.

† Mihael,
knezoškof.

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Vera je potrebna.

Ako mi ne moremo spoznati ne Boga, ne njegove sv. volje, če se nam Bog sam ne razodene in sam ne naznani, kaj z nami in od nas hoče, tedaj moramo verovati. Človeku ni na prosto dano, če hoče, ali noče verovati, kot da bi nevera ne bila greh; ravno nasproti: človek je dolžan vero vsprejeti, jo ohraniti, oživljati in v njej živeti. To je poklic, namen vsakega človeka. Le tedaj moremo priti v nebesa, če to nalogo, ki nam jo je Bog dal, dopolnimo. Zato je vera k zveličanju neobhodno potrebna. „Pravični živi iz vere“. (Rim. 1. 17.) Vera je življenje naše duše, kot je duša življenje telesno; brez vere ni pravičnosti, ktera ima veljavo pred Bogom; zato je brez vere nemogoče Bogu dopasti.“ (Hebr. 11. 6.).

Umevaš, duša krščanska, kako velik greh je nevera? Kdor ne veruje, ta zametuje Boga, večno resnico; nasprotuje Stvarniku svojemu. Nevernež priznava svoje bivanje (življenje); a neče priznati onega, ki ga je poklical v življenje, noče priznati najvišje in najsvetejše volje božje. Mislečemu človeku se to čudno vidi, da more pač pamet človeška tako daleč zatemnjena biti, da taji začetno moč, vir vsega živečega, vsega obstoječega. In vendar so dandaues brezverci, ki vedoma in namenoma taje Boga in vse, kar je božjega. Bog Gospod nam je poslal svojega Sina, da nam je prinesel nauk zveličanja, da je šel mesto nas v sodbo, da nas je sodbi otel; kdor tedaj ne veruje, ta si sodbo sam na glavo nakopava. Zato veli Izveličar: „Kdor ne veruje, je že sojen.“ (Jan. 3. 18.) Nevernež nikakor ne odide sodbi. Glej tedaj nespamet zaslepljenega ljudstva, ki kriči: „Mi ne potrebujemo vere, da le prav delamo.“ Kako boš pa prav delal, ako ne poznaš postav in vodil k pravemu delovanju? Kako boš pa prav ravnal, ako se nisi učil pri onem mojstru, ki jedini prav ravnati zna? Kako boš prav delal, ako nečeš o pravi veri, ktera jedina kaže pot in smer poštenega, pravičnega, pravega delovanja, nič slišati? Gospod pravi: „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“ Vidite, kako naravnost nasprotuje človeška modrost jasni be-

sedi božji. V takem nasprotju so si svet, Bog in evangelije.

O pravi veri.

Človeka pa ne izveliča vsaka vera, ampak le prava vera, ktero je učil naš Gospod Jezus Kristus. On nam je prinesel iz nebes še nepoznato resnico in nam je odprl skrivnosti božjega kraljestva. On je kakor Oče prvotni, večni vir in začetnik resnice. On je „resnica“. On je resnica in pot in življenje. Zato smemo le njemu verovati in nikomur drugemu. Le kdor njemu in vanj veruje, je na poti resnice, ima življenje in pride k življenju. Nobena druga vera pod solncem ne izveličuje; ker nobeno drugo ime nam ni dano, v katerem bi se mogli izveličati. Zato pravi Gospod: „Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; kdor pa ne veruje Sinu, ne bo videl življenja, ampak jeza božja ostane nad njim? (Jan. 3. 36.) Na dan sodbe se bo videlo, da bodo izveličani le Jezusovi učenci; ime Jezusovo bo oni ščit, ki jih bo branil vsega zla.

Kristus pa je shranil in zapustil resnico v sv. cerkvi. On je šel v nebesa, in ni več pri nas, kot je bil, kot je učil. Komu naj bi bil torej izročil svoje nauke, sv. vero? Ljudje so zmotljivi in se motijo, tudi najsvetejši. Vera pa nima nobene vrednosti, če ni njena vsebina prava, nepokvarjena resnica. Da nam ta dragoceni zaklad nepokvarjen, nepopačen ostane, zapustil in izročil je Kristus sv. vero cerkvi, ktero je sam ustanovil. Cerkev je prejela sv. vero od apostolov ter jo ohranila nepopačeno do današnjih dni in jo hrani dalje. Škofje so čuvali in varovali svete resnice kot zvesti čuvaji rekoč s sv. Pavlom: „O Timotej, kar ti je zročeno, ohrani in se ogibaj posvetnih novih besedij in preprirov napačno tako imenovane učenosti.“ (I. Tim 6, 20.) To ni nikaka modrost, če ni zidana in stavljena na Jezusa Kristusa; to je nespamet. Nespametno bi bilo tudi misliti, da bi Kristus pustil svojo sveto besedo, vir izveličanja, zaklad vere preminjati in predrugačati; nespametno bi bilo misliti, da ni Kristus skrbel, da njegova vera čista ostane in da razsvetljuje vse one, ki so prave volje

Premisli torej, dragi bralec, veliko milost, ki ti jo je Bog s tem dal, da si rojen in vzrejen v sv. kat. veri. Sv. kat. cerkev je mesto božje, čigar meščanje mi moramo biti, če hočemo uživati božje varstvo in milosti božje. V tem sv. mestu si tedaj rojen in milost božja ti je dala vse meščanske pravice; koliko milijonov jih nima te sreče, ti pa si zaznamovan v knjigi življenja in smeš izvrševati svoje meščanske pravice in dolžnosti; ti smeš le v Boga verovati. Pa veliš:

„To je ravno moja nesreča: jaz ne morem verovati. Jaz ne morem premagati verskih dvomov. Jaz ne vidim družega, kot sama nasprotja z mojo pametjo!“ O ne. To ravnanje in govorjenje je naravnost nesmišlno. Vprašam te, kot je vprašal sv. Pevfil Autolika: „Zakaj ne veruješ? Ali ne veš, da je vera pred slednjo stvarjo prej? Kteri poljedelec more žeti, ako ni poprej zemlji semena zaupal in je veroval, da rodi? Kteri potnik more čez morje, če ne veruje ladiji in krmarju? Kteri bolnik more ozdraveti, če se prej zdravniku ne zaupa? Ktere umetnije ali vednosti se moreš priučiti, če se prej učeniku ne zaupaš in mu ne veruješ, ko te uči? Če tedaj poljedelec zemlji veruje, potnik ladiji, bolnik zdravniku, ali ne boš ti zaupal Bogu, od ktereга imaš toliko dokazov in zagotovil? Glej, ti si bolan na duši, dokler ne veruješ; ti vesljaš v blodnjah, če ti ne kaže poti vera.“ Zatoraj, duša draga, poprimi se sv. vere, brani jo, ne popusti jo za nobeno ceno; ker ni ga večjega bogastva, kot pravi sv. Avguštín, ni ga večjega zaklada, kot sv. kat. vera. Moli, prizadevaj se, bori se za vero, kakor Jakob z angeljem. da ga je blagoslovil, in blagoslov božji te bo spremljal, kakor Jakoba.

(Dalje sledi)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Dobrove dne 24. junija. (Povodenj). Pretečeni štirji dnevi bili so za košnjo in spravo sena kaj ugodni. Nocoj po noči in danes zjutraj je pa po tukajšnjem pohribju in gori v bližnji severno-večerni okolici zopet tako žehtalo iz oblakov, da je Gradašica po preteku osmih dni svoje bregove precej močno prestopila. Povodenj ta je bila sicer nekoliko manjša, nego zadnja; a koder je zadela, oblatila je že preje onesnaženo travo tako, da ne bode več veljala za — krmo. Prizadeti posestniki so v resnici vsega pomilovanja vredni. Lepih, stanovitnih solčnih dni potrebujejo kosci pri senu in žito na polju; Bog jih skoraj daj!

Iz Škofje Loke, 25. junija. Sv. Abacija dan je naš presvetli knez in vladika Anton Bonaventura prišel v naše mesto, da obiše tukajšnji nunski samostan. Pa, dasi je njegov prihod bil namenjen le samostanu, vendar je bilo vse mesto po koncu, da slovesno sprejme svojega škofa ob njegovem prvem prihodu. Duhovščina, mestni zastop, župani starološki in zminski, uradnije, društva, šola in veliko naroda, vse se je združilo, da mu zakliče prisrčen dobrodošel. Presvetli se je ganjen zahvaljeval, ob enem pa v navdušenem nagovoru v župni cerkvi pojasnjeval namen svoje službe med nami, širiti kraljestvo božje, in kazal vernikom, da le spolnjevanje božjih zapovedi pripelje ljudi do prave sreče. V nunski cerkvi pa je z apostolsko zgovornostjo priporočal češčenje Matere Božje. Vkljub velikemu delu, katero imajo ljudje sedaj, ste bili obe cerkvi polni. Presvetli si je potem ogledal nunski samostan. No-

tranja šola je v čast njegovega prihoda napravila prelepo predstavo. Vsak, kdor jo je videl, slišal dovršeno petje, godbo, deklamacije itd., mora priznati, da kaj takega doseči zamore le oni, ki vse svoje moči žrtvuje vzgoji in izobrazbe mladine, kakor č. gg. uršulinke. Proti večeru je obiskal presvetli še o. kapucine in pa Staro Faro, od koder se je vrnil v Ljubljano, osvojivši si srca vseh, ki so ga videli in slišali.

Razgled po svetu.

Dunaj. Višje redovi se bodo delili bogoslovcem 10., 17. in 24. julija.

V Meranu. Blizu Bregenca se bodo vršile duhovne vaje od 22. avgusta do 2. septembra.

Švica. Starokatoliško vseučilišče vidno napreduje. Vseh slušalcev je 7 in od teh je 5 inozemcev.

V Bolzanu se je oglasilo že do 8000 vdeleženec, ki bodo prišli k shodu, da odločno protestujejo proti nečuvenim napadom na škofa. Govorilo bo več državnih poslancev, mej njimi baron Dipauli. S tem bodo pošteni Tirolci zopet pokazali, kako čislajo višjega pastirja.

Rim. V Turinu so sklenili fotografovati prt Kristusov, ki je bil dalj časa razstavljen v cerkvi. Advokat Secondo Pia je dobil dovoljenje od kralja Humberta. Prvi poskus se je izjalovil. Poskusil je drugič. Prt so pokrili po želji princezinje Klotilde s steklom, da bi ne prišel prah do njega. In sedaj se je zgodilo nekaj čudnega. Slika na prtju je slabo vidna, sedaj pa se je pokazala popolno lepa slika Izveličarja.

List „Osservatore Romano“ piše: Podoba Izveličarja je lepa, popolna in božanstvena. Obraz kaže neznosne bolečine in ljubezen. Vidijo se natanko rane, udarci, zaveze, koje mu je naredila vrv, s katero je bil privezan k stebru. Ta novica se je bliskoma povsodi raznesla. Prišli so kardinal-nadškof, vojvodinja Isabela, princezinja Klara, prelati in drugi umetniki gledat sliko. Kardinal vikarij Parochi je izdal poziv, v kojem veleval Rimljanom, naj letos prav slovesno praznujejo god sv. Petra in Pavla. V to svrhu je podelil sv. oče izvanredne odpustke za vse one, ki obišejo vsaki dan ali vsaj 5krat vse cerkve, v katerih se bodo vršile slovesnosti v čast sv. Petru in Pavlu.

Katoličani v Rimu so sklenili nabrati znatno vsoto denarja ter jo izročiti sv. očetu v znamenje udanosti in ljubezni v dneh, ko ga nasprotniki grdo napadajo in psujejo.

Neki list piše, da se sv. oče še vedno zelo zanima za vojsko med Španci in Amerikanci. Kedar se bo ponudila prva prilika, bo posegel vmes in poskušal napraviti za obe sovražni stranki časten mir. — Sv. oče ne odobrava želje angleških katolikov, naj Amerika zmaga nad Španijo, češ da se bodo razmere za katoliške Angleže na bolje obrnile.

Rusko. V Žitomericah je umrl katoliški škof Ciril Lubovicki v 75 letu. Bil je zelo učen. Ko je dopolnil 22. leto in dobil nižje redove, so ga imenovali profesorjem dogmatike v žitomerskem semenišču.

Nemško. Volitve v državni zbor so se že vršile a ne skončale. Do sedaj je izvoljenih 394 poslancev. Katoliški centrum je dobil 86 poslancev, v

ože volitev pride še 37 poslancev. Socijalni demokratje niso mnogo sodrugov pridobili.

Po predmestjih Berolina jako propada нравno stanje in tudi cerkveno. Tako poroča neki berolinski list, da moške več ne prejemajo v protestantskih cerkvah sv. obhajila ali bolje rečeno večerje. Le v nekaterih cerkvah sprejme včasih kak moški obhajilo. Tudi družinsko, zakonsko življenje gre vedno bolj rakovo pot, moške se vedno bolj udajajo pijači in zato se slišijo ponajveč prepiri po predmestjih.

Berolin. V glavnem mestu nemškega cesarstva so pred nekaj časom otvorile židovske gospe in gosposodične samostan „sijonskih hčera.“ Združile so se židinke in obljubile za vedno ali za določen čas streči bolnikom, revežem in vzgojevati zapuščene otroke. Da se bodo spoznale, nosile bodo srebrn Davidov oklep (šestogelno zvezdo) z napisom „Sion“ v hebrejskem jeziku. — Tudi napredek!

Francosko. Novi guverner pariški, general Zurlinden je prvi izmed francoskih ministrov, ki se je odločno zoperstavil prostozidarjem. Zadnji prostozidarski shod je sklenil, naj se kmalu zapro vsi samostani in izpode iz njih redovniki. Vsi ministri so bili pripravljani ugoditi tej zahtevi; le vojni minister Zurlinden je prav vojaški odgovoril: „To zahtevo ne morem podpirati, kajti dobro vem, s kako požrtvovalnostjo strežejo usmilj. sestre bolnikom. Celi dan delajo le za blagor drugih, brez vsakega najmanjšega sebičnega namena. One skrbe za нравnost, sploh ne morem najti nikjer bolj delavnih močij nego so redovnice.“ — S tem res častnim odgovorom je imponiral tudi drugim. Ministerski predsednik se je skušal tudi odtegniti vplivu prostozidarjev — a moral je odstopiti in prepustiti sedež drugemu.

Is Magdeburga. Neki žid se je neposredno obrnil do nemškega carja s prošnjo, naj mu bode dovoljeno dati pri obrezanju svojega 7mega sina ime Viljema in zapisati cesarja kot za krstnega botna. Došel mu je kmalu sledeč odgovor: „V imenu cesarja vam odgovorim, da ni dovoljeno vpisovati cesarja za botra pri otrocih židovske vere.“ S tem je židovstvo dobilo zopet en udarec.

Angleško. Protestantški vikar v Londonu je prestopil nedavno v katoliško cerkev.

Protestantski nadškof kanterburški je dovolil onim osebam, ki ne pijejo nikake alkoholne pijače, da se jim da pri obhajilu mesto vina, citronin sok namešan z vodo. Res čudne stvari se dogajajo pri protestantih!

V Londonu so odprli 22. dobrodelen bazar, dohodke dobe usmiljene sestre sirotišnice v Norwoodu. Sedaj je prvi slučaj, da je pokroviteljstvo pri katoliškem bazarju prevzela velška princezinja. V odboru so zastopane najodličnejše katoliške osebe na Angleškem.

Katoliški škofje angleški bodo izdali skupni pastirski list o katoliških šolah.

Severna Amerika. Najbogatejša židovska občina v St. Luis je sklenila mesto sobote praznovati nedeljo, seveda le vsled dobička.

V škofiji Cleveland sta imela 2 katoliška duhovnika misijone za protestante v protestantski cerkvi. Naprosil ju je ondotni protestantski dijakon. Mnogo drugovercev je prihajalo k pridigam, tako da je bila cerkev videti premajhna. Pričakovati je za katoliško cerkev najlepših vspehov.

Na zahodu zlasti v Jovi so napravili vrtinci nepopisne škode. Mnogo ljudi je na ta način našlo smrt. —

V Cincinatti in Luisville bodo otvorili očetje frančiškani samostan z veliko nemško cerkvijo, v Detroitu laško cerkev in v Buffalo poljski samostan.

Avstralija. Katoliška cerkev v Avstraliji ima po najnovejši štetvi 6 nadškofov (mej temi jednega kardinala), 21 škofov, 809 duhovnikov, 1452 cerkva in kapelic 809 šol in 800 000 katoličanov. Pred 50 leti je bilo v Avstraliji 40.500 katoličanov, 2 apostolska vikarijata in 33 duhovnikov.

V Oceaniji so prejšnje leto sv. oče ustanovili nov apostolski vikariat; misijone so izročili redovnikom Srca Jezusovega. Sedaj so odprli zopet misijone na Salomonovih otokih. Prvi poskusi so se nekdanj ponesrečili in zahtevali življenje 2 škofov in 10 misijonarjev. Bog ohrani še mnogo časa sv. očeta, ki se toliko trudi širiti luč sv. vere med neverniki.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali srpan (julij) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen.

Katoličani v Ekvadorju.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Teobald.** Ta in vsak dan meseca naznanjene pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Priprave na katoliške shode.

2.) **Marijine obiskevanje.** Habsburška hiša. Marijina božja pota. Nevarno bolni v tem mescu.

3.) **Fraznik dragecne krvi.** Vreden sprejem mašniškega posvečenja. Provincijalni redovni kapitelji. Pomorščaki.

4.) **Sv. Ulrik.** Augaburska škofija. Duhovni in obhajanci Žalostni zaslužek obrtnikov. Planinci in vodniki tujcev.

5.) **Ss Ciril in Metod.** Slovanski narodi. Katoličani na Ruskem. Mir mej avstrijskimi narodi. Varstvo pred sovražnim zalezovanjem.

6.) **Sv. Dominika.** Pomnožitev molitvenega duha. Poletne in jesenske duhovne vaje. Obvarovanje pred hudimi sovražnostmi.

7.) **Sv. Peter Feurter.** Misijonarji in njih podporniki. Ubogljivost napram prepovedi slabih knjig. Odrvitev bliska in velikih poljskih nesreč.

Molitev,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveličal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Sercem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveličuješ, in du posnemam presv. Serce preblažene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakokrat 300 dnij odpustka;

enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dñij odpustka vsakokrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpodoba in varh čistilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dñij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka bolna oseba za zdravje.

Listek za raznoterosti.

Birma na Gorenjskem. Z ozirom na zadnjič objavljeni vsposed o birmovanju na Gorenjskem naznamo, da birme v Lešah ne bo, ostali vsposed pa ostane neizpremenjen.

Bolnica cesarja Franc Jožefa v Kandiji. Povodom petdesetletnice vladarske slavnosti je dovolil cesar konventu usmiljenih bratov v Kandiji, da njih bolnica nosi ime cesar Franc Jožefova bolnica v Kandiji.

Marijina kongregacija za može je imela 28. p. m. ob 7. uri slovesen shod v kapeli sv. Jožefa ob Elizabetini cesti. Nemški nagovor je imel neutrudljivi presvitli knez in škof Anton Bonaventura, pravi misijonar, ki je navduševal gg. kongreganiste za češčenje Marijino v krepkem govoru — tretjem tega dneva. Lepo petje pri blagoslovu in litanijah so oskrbeli vrli Alojzijeviščniki.

Lepo spričevalo za sv. kat. cerkev. Socijalnodemokratski pisatelj Heydmann piše: Katoliška cerkev srednjega veka je darovala več kakor polovico svojih dohodkov za blagor revežev. Zapiski, katere lahko beremo še dandanes, dokazujejo, da je cerkev z velikim delom svojega premoženja skrbela za prenočišča popotnikov, za hrano in obleko revežev, in za druge dobre namene. Resnica je tudi, da so bili duhovni in menihi najboljši gospodarji na Angleškem. Dejstvo je tudi, da je bila ljudstvu neznana beda in pomanjkanje, dokler je imela cerkev svoja posestva v lastnih rokah. Če še povemo, da so duhovni zelo zboljšali poljedelstvo, in stavbarstvo, in pristavimo, da so se mnogo trudili za zidanje cest, če dodamo k temu še gorečnost in vnemo duhovnikov za bolnike in reveže, in omenimo, da so zboljšali nravnost in ustanavljali šole, izprevidimo jasno, kak blagoslov so toliko zaničevani duhovni, menihi itd, za človeštvo, ko je pa reformacija slavila svoje slavje, niso popotniki nič več dobili prenočišča in strehe v samostanih, in otroci niso več tukaj zajemali blagonosnih nauk za celo življenje. Kakor hitro so prišla posestva cerkve v roke novih gospodov, so ti novi gospodje

poskušali svojo zatiralno moč nad imenovanimi reveži." Tako socijalni demokrat.

Nekaj za tiste, ki zaničujejo postne zapovedi. Popotni gospod, kterega je spremljal velik, lep pes, pride opoldne v gostilno. Vsede se k skupni mizi, pri kateri so obedovali vsi gostje. Bil je ravno petek, popotnik pa dober katoličan. Neki sogost opazi kmalu, da se popotnik zlržuje mesnih jedij, in pristavi zaničljivo: „Kakor nalašč! Danes dobimo tudi porcijo mesa, ki pride na tega le gospoda. Zdi se mi, da spada naš sogost k tercijalom. No prav, nam je všeč, bomo vsaj mi več dobili, če on noče mesa.“

„Nikakor ne!“ odreže se krepko gospod. „Tudi jaz zahtevam svoj kos mesa, kakor drugi gospodje.“

„Tako?“ odgovori prejšnji posmehljivo, „kaj bo pa rekel Vaš spovednik, kedar pridete zopet k njemu.“

Splošen smeh udari potniku na uho.

Potnik pa ni izgubil samozavesti; previdno vzame kos mesa iz krožnika, ga da svojemu psu, rekoč: „Nero, le jej. Tebi ni treba rešiti neumrjoče duše.“ —

Belgijski minister Thonissen je zahteval neki petek v hotelu postnih jedij. Nekaj „prosvitljencev“ mu pripomni: „Čudno se nam zdi, da tak gospod, kakor ste Vi, ne je danes mesa.“

Thonissen pa jim odvrne hitro: „Meni se pa čudno zdi, kako je to, da Vi ne jeste slame.“

Presv. Srce Jezusovo v povodnji. Leta 1883. so trpeli prebivalci ob Renu velike povodnji. Voda je tako silno stopala čez obrežje, kakor še nikdar prej. V nepopisni skrbi sem bila — tako je pisala tedaj neka oseba — zavoljo svoje velike trgovine, katero sem imela v svoji hiši. A poznala sem ljubezen presv. srca Jezusovega. Začela sem opravljati devetdnevnic v čast temu ljubeznjivemu srcu, in njegovi presv. materi vedne pomoči, in tudi sv. Jožefu. Obljubila sem dve sv. maši, in naznanilo v časopisu. Vsa žalostna in v skrbeh prosim na to presv. srcu, naj stražita pri mojih vratih, in naj ne pustita vode v hišo. Toda voda je vedno bolj naraščala. Časopisi so prinašali vedno le žalostna poročila. Vse smo morali izprazniti, in preskrbeli smo potrebno za rešitev. Voda je še vedno naraščala, prišla je do praga moje hiše. Tedaj pa je začela naenkrat padati. Sprva nismo mogli tega verjeti, tekli smo gledat, in hvala presv. srcu Jezusovemu, videli smo, da se voda vedno bolj niža, in da je nevarnost pri kraju. Kaj sem občutila, ko sem pomislila na zadobljeno milost, ne morem povedati. Le to želim, naj bi ta dogodba prižgala trdno zaupanje v presv. srce Jezusovo, ki bo gotovo vedno pomagalo.

In to je storil pogan! Poganski modroslovec Seneka je izpraševal vsak večer, predno je šel spat, vest. Pravi namreč: „Vsak dan se sodim — in sicer zvečer, ko je luč ugasnila, in druge že ziblje sladki sen. Tedaj premislim cel pretekli dan, in preiščem vse svoje besede in dejanja; ničesar si ne prikrijem in ne zamolčim. Če vidim, da sem grešil, si naložim kazen in pravim: Seneka, varuj se, da nič več kaj takega ne storiš.“

Iz prevzetnosti in nevere. Portugalski minister Pombal je, kakor znano, zelo kruto in surovo preganjal jezuite za vladanja nezaupljivega kralja Jožefa I. Brez vsake preiskave jih je dal na stotine zapreti ali pregnati. Ko so l. 1777. pahnili ministra

Pombala z njegovega mogočnega sedeža, je zapustilo 800 jezuitov grozne ječe v Almeidi in St. Julianu, kjer so trpeli celih 18 let. V svojem življenju si je napravil Pombal toliko bogastva in premoženja, da je bil on najbogatejši mož na Portugalskem. Svoje otroke in sorodnike je spravil do visokih služb, po tem ko je odstranil prejšnje dostojanstvenike. Na zadnje je pa vendar umrl v pregnanstvu in od vseh zaničevan.

Materina kletev. 9. listopada l. 1804. se je v neki vasi na Ogrskem sporekel Aleksij B... r s svojo staro mamico. Ta človek je imel v oni vasi majhno hišico, katero je kupil z doto svoje žene. Živel je od tega, kar je vsak dan zaslužil. Pri njem je stanovala tudi njegova bolehnata mati, udova. Njen sin je bil sicer priden in trezen, a bil je nagle jeze, in je s tem velikrat žalil svojo mater.

Oni osodepolni dan pa je nesrečni sin pozabil vse dobrote, katere deli tudi najbolj siromašna mati. Pozabil je ljubezen in spoštovanje, katero smo dolžni starišem izkazovati po naravnem in božjem zakonu. Pozabil pa je tudi groznje, s katerimi žuga Bog tistim, ki ne spoštujejo svojih starišev. Na vse to je pozabil nesrečni sin, in očital materi, da prebiva v njegovi hiši le samo iz milosti, ker ni dala za kočo niti krajcarja; in zato ne sme prav nič govoriti ali zapovedovati; tukaj je on — sin gospodar; on zapoveduje, mati naj molči in naj mirno sedi za pečjo, če ne ji bo posteljo zmetal na cesto in njo proglasil za občinsko beračico.

„No, sinko moj“ — odgovori mati z drhtečim glasom, „če moram od svojega sina tako zaničevanje trpeti, in če ti je tako žal za kotichek, kjer bi jaz v miru prebivala, naj se nikdar ne razlije blagoslov božji na tvoje prostore, in naj strela božja upepeli to hišico, da ne boš več materi kaj očital;“

In kaj se je zgodilo? Kljub jesenskemu vremenu, v katerem navadno nimamo viharjev in strele, je še tisti dan začel razgrajati v tisti okolici silni vihar, strela je udarila, in — še predno je zamigljala zvezda večernica na nebu, je bila B... rova hiša prazno pogorišče.

Kako lep opomin za otroke, in ob enem tudi za stariše!

Presv. srce Jezusovo spreobrne pijanca. V moji župniji — tako pripoveduje župnik — nosi neka kmetica že 30 let zakonski jarem. Prvih 8 let je živel s svojim možem zadovoljno in srečno. Bil je delaven, dobro je vodil gospodarstvo, bil je varčen in miroljuben. Kmetija je bila brez dolga, in povrh je bilo še nekaj pripravljenega za stara leta. Čez 8 let se je pa vse kar naenkrat zasukalo. Mož je začel v slabe družbe, začel je zvrčati kupice in vlivati v grlo „grenkega“ — postal je pijanec. Začelo se je 17 žalostnih let, ki so bila bolj nesrečna, nego se more povedati. Mož se je polagoma popolnoma izgubil, in gospodarstvo, žena in otroci mu niso bili nič več mar. Uselilo se je v hišo vse, kar pride ob takih prilikah povsod: Prepir, nezadovoljnost, pomanjkanje in revščina. Najbolj žalostni dnevi so bili pa tedaj če je mož prejel sv. zakramente, kar se je še tu in tam zgodilo. Po spovedi je šel v gostilno,

se je napil in uganjal hujše nerodnosti, kakor drugače, in drugi dan je šel k sv. obhajilu. Hotel je hišo zažgati, svoje življenje končati in ženi in otrokom potisniti v roke beraško palico. Nekega dne je že zažgal, a ogenj so pogasili še o pravem času. Hotel se je obesiti na drevesu, toda veja se je odlomila. Mati in otroci so ga prosili, a vse zastonj. Stiska je prišla do vrha, a bližala se je že tudi pomoč. Žena pijančeva je dobila v roko časopis, v katerem je brala, kako je presv. srce Jezusovo pomagalo v jednaki stiski. Čitala je ondi, kako prisrčno se je zahvaljevala neka žena presv. srcu Jezusovemu, da je ozdravil njenega moža pijanca. Nesrečna žena je zopet dobila pogum. Upisala je svojega moža v bratovščino presv. srca Jezusovega, opravljala mesto njega molitve, katere bi bil moral on, z zaupanjem je molila in prosila to presv. Srce, zatekla se je k Materi božji, in iskala pomoči pri sv. Jožefu, pri sv. Antonu Pad. in sv. Janezu. Mož je postajal vedno boljši. Pije sicer še vedno, a ne v gostilni, živi mirno, pridno dela, opravlja svoje verske dolžnosti, prepisal je gospodarstvo na ženo, in družina je rešena pogina. Žena je popolnoma prepričana, da ni nihče drug pomagal, kakor presv. Jezusovo Srce. Na kolenih se zahvaljuje dobrotljivemu srcu Jezusovemu, obljublja, da bo to delala do svoje smrti, in še bolj goreče priporoča svojega moža Jezusu, da bi ga popolnoma odvadil žganja.

Angeljsko češčenje na odru. Ko se je pokojni Regensburški škof Sailer mudil v mestu Kaufbeureu, so mu otroci priredili pripravno igrico. Zavesa se odpre, in desetletna deklica, ki je igrala glavno ulogo, nastopi. Vse je tiho. Zdaj zazvoni v bližnjem zvoniku „Ave Marijo“. Deklica pravi: Ali ne bomo molili angeljskega češčenja, predno začnemo?“ Nato poklekne na odru in moli angeljevo češčenje. Nekateri gledalci je na smeh vleklo, večina jih je pa molila z otrokom. Škof Sailer je bil zelo ginjen. Po igri je poklical imenitni gost deklico k sebi, ji dal lepo plačilo in rekel: Dobro si rešilo, ljubo dete, svojo ulogo. Največjo hvalo pa zasluži to, ker ti je na molitvi več ležeče, nego na igri. To je všeč Bogu in ljudem. Ostani vedno tako pobožna, in Bog bo vedno s teboj, in celo življenje boš srečna.“ — Kako pa narediš ti, ljubi bralec, kadar si v družbi in začuješ zvon, ki opominja k angeljskemu češčenju?

Sv. hostija gane zakrknjenega grešnika. Za časa misijona, ki smo ga obhajali v naši fari — tako piše župnik — mi je pripovedoval neki mož svoje spreobrnjenje na tale način: Niti Vaše (župnikove) prošnje niti goreči govori misijonarjev me niso ganili in izbudili iz mojega grešnega spanja, ampak jedino sv. Rešnje telo. Ko je včeraj zvečer mrgolelo v cerkvi na stotine sveč, ko so se dvigali oblaki kadila k Jezusu v sv. zakramentu, in ko je vse ljudstvo molilo Jezusa v sv. hostiji, tedaj se je stajala ledena skorja okrog mojega srca. Vzdihtil sem in jokal kakor otrok. Celo noč potem nisem mogel očesa zatisniti. Svojo ženo, katero sem velikrat pretepal, sem danes zjutraj prosil odpuščanja. S solzami v očeh in veselja ginjena mi je odpustila, in upam, da mi je odpustil tudi ljubi Bog v najsvetejšem zakramentu. — Več ne smem in ne morem povedati.